

Kovács Alajos: A zsidóság térfoglalása Magyarországon

Dr. Kovács Alajos, miniszteri tanácsos, a m. kir. központi statisztikai hivatalban.

A Magyar Tudományos akadémia levelező tagja.

Budapest, a szerző kiadása, 1922.

Bevezetés.

Ennek a tanulmánynak célja a statisztikai tudomány segítségével megvilágítani azt a szemünk előtt lejátszódó s a társadalmi és gazdasági élet minden terén észlelhető folyamatot, amely a zsidóság számbeli, kulturális és gazdasági térfoglalásában nyilatkozik meg. Igyekszünk tárgyilagosan bemutatni ezt a folyamatot, bár- kétségtelen, hogy e téma fejtegetésénél igen nehéz megőrizni a tárgyilagosságot annak, aki szívén viseli ennek az országnak s ennek a sokat szenvedett magyar nemzetnek jövő sorsát és boldogulását. Ha csak arról volna szó, hogy bemutassuk a magyar nép egy felekezetének helyzetét a többiekhez képest s azt, hogy hogyan fejlődött e felekezet számbelileg, gazdaságilag a többiek rovására, vagy hogyan maradt el a versenyben a többiekkel szemben, úgy e téma semmi különösebb nyugtalanságot nem okozna, mert hiszen azok előtt, akik a nemzet egyetemes érdekeit tartják szem előtt, egyes felekezetileg érzékenykedőket kivéve, igazán egészen közömbös lehet az, hogy pl. a katolikusok jobban szaporodnak mint a reformátusok, vagy hogy a reformátusok a földbirtoknak aránylag nagyobb részét tartják a kezükben, mint a katolikusok. A keresztény felekezetek különböző erőviszonyai egymást harmonikusan kiegyenlítik és kiegészítik s valamennyinek a fejlődése egy egyetemes célt szolgál: a magyar nemzet számbeli, kulturális és vagyoni megerősödését.

Másképp áll azonban a helyzet a zsidósággal. A zsidó vallást kizárólag egyetlen faj, egyetlen nemzetiség kultiválja, amely faj nemcsak Magyarországon él, hanem az egész világon szétszórva. Igaz, hogy a zsidóság nyelvileg ma már nem létezik, mert minden országban igyekszik az uralkodó nyelvet elsajátítani; ősi hagyományai, a közös származás tudata, a közös nemzeti vallás azonban a világ összes zsidóságát nemzeti öntudattal bíró nemzetiséggé kovácsolják össze. Elismerem, lehetnek, sőt vannak a magyarországi zsidók között is olyanok, akik a magyar nemzettel, a magyarsággal annyira összeforrottnak érzik magukat, hogy magyar voltukat előbbre tartják, mint zsidó származásukat. Ezek azonban sajnos, csak kivételek. A túlnyomó nagy többség, mint a közelmúlt keserű tapasztalatai megmutatták, lélekben messze van a magyarság érzéseitől és törekvéseitől s ha talán nem is viselkedik ellenségesen azokkal szemközt, veleszületett anyagias gondolkodásánál és egy más fajhoz való tartozandóságot jelentő vallásánál fogva is, teljességgel közömbös a magyarság nemzeti eszményei iránt. Mi sokan, akik a világháború előtti liberalizmus eszmekörében növekedtünk fel s akik el voltunk telve izzó fajszeretettel és. azzal a vággyal, hogy nemzetünket minél nagyobbnak, minél hatalmasabbnak lássuk, a magyarországi zsidóságban a magyar faj szupremáciájának harcosát, a magyar nemzeti állam kiépítésének hathatós segítőtársait láttuk.

Statisztikánkban örömmel állapítottuk meg, hogy a zsidóság milyen rohamosan magyarosodik s hogy nemzetiségi vidékeken sok helyen a zsidóság az előretolt őrszeme a magyarságnak s hogy ott egyedül, vagy túlnyomóan képviseli és propagálja a magyar nemzeti állam eszményét. Külsőségek után indultunk. A zsidóság elkábított bennünket azzal, hogy a nyelvünket rohamosan magáévá tette, vagy ha nem is tette, a népszámlálásoknál magát túlnyomóan magyar nyelvűnek vallotta. Lelkileg azonban zsidó maradt, mert vallásánál fogva nem lehet más, de. mi áltattuk magunkat azzal, hogy a magyar zsidóság érzelmileg is összeforrott velünk.

A világháború alatt s még inkább az azt követő összeomlás idején azonban a zsidóság megmutatta igazi arculatát. A háború, alatt igyekezett magát a katonai szolgálat alól kivonni s ha azt nem kerülhette el, furfanggal és pénzzel azon dolgozott, hogy - a kevésbé veszedelmes pozíciókban helyezkedhessen el. Ez annyira közismert dolog, hogy bizonyításra sem szorul. Egyébként elég bizonyíték erre a zsidó hősi halottak aránytalanul csekély száma, amelyre

később még visszatérünk. A háború utolsó időszakában a zsidók által vezetett sajtó volt az, mely a kishitűséget, a defetizmust a magyar katonák lelkébe elültette s ezzel közvetve az összeomlást előidézte. Az ezután következett korszak borzalmai még mindnyájunk élénk emlékezetében vannak. Láttuk, hogy az őszirózsás forradalom után a zsidóság, amely már a "magyar nemzeti tanácsnak" is megadta a maga jellegét, hogyan lepte el a hivatalokat és a hatalmi állásokat s Kun Béla idejében mint diadalmas faj, hogyan tette lábát a letiport, száz sebből vérző-magyar nemzet nyakára. A kivételek itt se tévesszenek meg bennünket. Ha volt is a bolsevizmusnak néhány zsidó áldozata, az elvitathatatlan, hogy a proletárdiktatúrában a zsidóság a maga nemzetközi érzésének, hatalmi vágyának diadalát látta, s tetszelgett abban, hogy a magyar nemzetet a zsidóság vezeti pórázon. A bosszú érzete is dolgozott benne a magyar nemességgel és-értelmiséggel szemben, amely őseit századokon át visszaszorította s terjeszkedni nem engedte. Nem tudta ezt elfelejteni, holott a mai generáció már a teljes jogegyenlőségben nőtt fel s mégis a hála helyett a bosszú érzetét táplálta lelkében jótevője iránt. A jogegyenlőség révén megszerzett gazdasági hatalom kevés volt neki, a politikai hatalmat is a kezében akarta tudni.

Ahol pedig Magyarországon idegen megszállók vetették meg a lábukat, a zsidóság túlnyomó többségében - ismét tisztelet az igen szórványos kivételeknek - megtagadta addig fennen hirdetett magyarságát s azokból, akiket a végeken a magyarság és a magyar állameszme őrtállóiként tekintett a liberális korszak, rövid idő alatt hűséges és szolgálatkész csatlósai lettek a bitorlóknak és sok esetben ádáz ellenségei a magyarságnak.

Az a bizalom tehát, amely a háború előtt kétségtelenül megvolt a legtöbb jóhiszemű magyar emberben a zsidósággal szemben, ezeknek a jelenségeknek és keserű tapasztalatoknak következtében teljesen megingott a magyarságban. A háború előtt is voltak már aggódó hazafiak, akik nyugtalansággal szemlélték a zsidók számbeli és vagyoni térfoglalását; ezeket a jóhiszeműek, az ábrándos magyarok azzal szerelték le, s ezt a zsidó sajtó is állandóan szuggerálta, hogy hiszen mindegy, hogy milyen felekezetű magyar kezébe kerül a földbirtok, a vagyon, a zsidóság csak vallás és nem faj, melynek külön nemzeti érdekei volnának. Ha a magyar zsidó vagyonosodik, az az egyetemes magyar nemzet vagyonosodását és ezzel erősítését szolgálja stb. A tapasztaltak azonban megmutatták, hogy a zsidóság főképpen vallási elkülönültsége, egyetlen fajhoz való tartozósága, történelmi hagyományai és egész testi és szellemi struktúrája folytán egy megemészthetetlen, asszimilálhatatlan faj, amely a nemzetet alkotó többi réteghez, különösen a keresztény felekezetekhez képest, nem mérhető egyenlő mértékkel. Ki kell mondanunk az ítéletet: a zsidóság idegen, sőt nagy részében ellenséges indulatú tetem a nemzet testében, megvan tehát minden okunk rá, hogy védekezzünk számbeli, vagyoni és kulturális térfoglalása ellen.

Annak az önvédelmi harcnak, amely a zsidóság terjeszkedése ellen megindult, jól kell ismernie a zsidóság hadállásait, hogy sikert érhessen el. Sorra vesszük ezért a pozíciókat, amelyeket a zsidóság elfoglal, hogy rámutathassunk arra, hogy hol, milyen erővel kell felvennünk a harcot, amely a keresztény magyarságot számarányához és jelentőségéhez mért helyzetbe kell hogy juttassa a magyar nemzet létét veszélyeztető zsidósággal szemben

folytatás: http://www.angelfire.com/zine2/judeolog/cikkek/zst1.htm